

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่ห้าสิบ

ไขความสลับแห่งคำพยากรณ์ในดาเนียล 8: การสำแดงของพัลโมเน่

Jeff Pippenger

2024-01-14

ในดาเนียลบทที่แปด ดาเนียลได้รับนิมิตเกี่ยวกับราชอาณาจักรต่าง ๆ ตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และหลังจากนั้นท่านได้ยืบทอดทศนาในสวรรค์ซึ่งแสดงออกมาในรูปของคำถามและคำตอบ

แล้วข้าพเจ้าได้ยืมผู้บริสุทธิองค์หนึ่งกำลังพูดอยู่ และผู้บริสุทธิอีกองค์หนึ่งได้กล่าวแก่ผู้บริสุทธิองค์นั้นผู้ซึ่งกำลังพูดอยู่ว่า นิมิตเรื่องเครื่องบูชาเผาทุกวัน และการละเมิดอันก่อให้เกิดความรกร้าง ซึ่งมอบทั้งสถานนมัสการและพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำอยู่นั้น จะอยู่นานเท่าใด? และท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า จนครบสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานนมัสการนั้นจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ Daniel 8:13, 14.

ข้อแรกถึงข้อสิบสองเป็นนิมิต และข้อสิบสามกับข้อสิบสี่ระบุนิมิตอีกประการหนึ่ง เช่นเดียวกับในดาเนียลบทที่แปดซึ่งมีคำภาษาฮีบรูสองคำที่แตกต่างกัน แต่ทั้งสองคำต่างก็แปลว่า "take away" และมีคำภาษาฮีบรูสองคำที่แตกต่างกัน แต่ทั้งสองคำต่างก็แปลว่า "sanctuary" ฉะนั้นในดาเนียลบทที่แปดก็ยังมีคำภาษาฮีบรูสองคำที่แตกต่างกัน ซึ่งทั้งสองคำต่างก็แปลว่า "vision" ฉะนั้น

เมื่อกล่าวถึงคำสองคำที่แปลว่า "take away" นั้น

นักเทววิทยาแห่งอัสเวเนติสม์โต้แย้งว่าคำทั้งสองควรเข้าใจว่าหมายถึง "remove" เหมือนกันทั้งหมด

เมื่อกล่าวถึงคำสองคำที่แปลว่า "sanctuary" นั้น

นักเทววิทยาแห่งอัสเวเนติสม์โต้แย้งว่าคำทั้งสองควรเข้าใจว่าหมายถึง "สถานนมัสการของพระเจ้า" ทั้งคู่ และเมื่อกล่าวถึงคำสองคำที่แปลว่า "vision" นั้น นักเทววิทยาแห่งอัสเวเนติสม์ก็เช่นกัน

มองข้ามความแตกต่างระหว่างคำทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง

ความแตกต่างนี้สำคัญต่อดาเนียลมากถึงขนาดที่เขาสนใจใช้คำภาษาฮีบรูสองคำที่ต่างกันอย่างมาก ดังนั้นเราจึงควรจำแนกและอธิบายความแตกต่างนั้นไว้ คำว่า "vision" ในข้อสิบสาม คือคำภาษาฮีบรูว่า "chazon" และมีความหมายว่า ความฝัน การสำแดง หรือพระวจนะเผยพระวจนะ—นิมิต.

คำว่า "vision" ปรากฏสิบครั้งในดาเนียลบทที่แปด แต่เป็นคำภาษาฮีบรูอยู่สองคำที่ต่างกัน "Chazon" ซึ่งพบในข้อสิบสาม ยังปรากฏในข้อหนึ่ง แล้วก็สองครั้งในข้อสอง แนนอนในข้อสิบสาม และหนึ่งครั้งในข้อสิบห้า สิบเจ็ด และยี่สิบหก จากสิบครั้งที่คำว่า "vision" ปรากฏในดาเนียลบทที่แปดนั้น เจ็ดครั้งเป็นคำว่า "chazon" ซึ่งมีความหมายอย่างเรียบง่ายว่า "นิมิต"

อีกสามครั้งที่คำว่า "นิมิต" ปรากฏในดาเนียลบทที่แปด คำนั้นคือคำภาษาฮีบรูว่า "mareh" ซึ่งมีความหมายว่า ภาพที่เห็น; หรือรูปลักษณะที่ปรากฏ ในบทที่แปด คำภาษาฮีบรูว่า "mareh" ยังได้รับการเปลือยอยู่ครั้งหนึ่ง มิใช่เป็น "นิมิต" แต่เป็น "รูปลักษณะที่ปรากฏ"

อันเป็นการชี้ให้เห็นความหมายของคำนั้นได้อย่างครบถ้วนยิ่งขึ้น

เหตุใดดาเนียลจึงใช้คำภาษาฮีบรูสองคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันมาก

จนบรรดาผู้แปลถือปฏิบัติต่อคำทั้งสองเสมือนเป็นคำเดียวกัน? เรื่องนี้สำคัญหรือไม่?

"หลักการทุกประการในพระวจนะของพระเจ้าล้วนมีที่ทางของมัน

ข้อเท็จจริงทุกประการล้วนมีนัยสำคัญของมัน และโครงสร้างทั้งหมดนั้น

ทั้งในด้านการออกแบบและการดำเนินการ เป็นพยานถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้ประพันธ์ของมัน โครงสร้างเช่นนี้!

ไม่มีสติปัญญาใดนอกจากพระสติปัญญาขององค์ผู้ทรงอนันต์จะสามารถคิดขึ้นหรือสร้างสรรค์ได้”
Education, 123.

คำตอบสำหรับคำถามข้อที่สองคือ ใช่ เรื่องนี้มีความสำคัญจริง ๆ ว่าเหตุใดดาเนียลจึงได้ทำการจำแนกนั้น
ดังนั้นจึงกลายเป็นความรับผิดชอบของผู้ศึกษาคำพยากรณ์ที่จะต้องแสวงหาความเข้าใจในคำถามข้อแรก
ซึ่งถามว่าเหตุใดดาเนียลจึงได้ทำการจำแนกนั้น ความแตกต่างที่เขาได้กำหนดไว้เกี่ยวกับคำที่แปลว่า
“สถานนมัสการ” และคำที่แปลว่า “เอาไปเสีย” มีผลสืบเนื่องข้ามวัฒนธรรม
แล้วเหตุใดผู้ใดเล่าจึงจะคาดหมายว่าคำที่แปลว่า “นิมิต” จะมีความสำคัญน้อยไปกว่านั้น? “ทุกข้อเท็จจริง” มี
“น้ำหนักของมัน” “ในพระวาระของพระเจ้า” และส่งผลต่อ “โครงสร้าง” เชิงพยากรณ์
ตลอดจนต่อการสำเร็จของคำพยากรณ์เมื่อมันถูก “ดำเนินให้สำเร็จ”

เมื่อเราเริ่มพิจารณาคำว่า “นิมิต” ในบทที่แปด “ข้อเท็จจริง” ประการหนึ่งที่มี “ความเกี่ยวข้อง”
กับคำพยานของดาเนียล ก็คือผู้ที่เป็นผู้ตอบคำถามในดาเนียล บทที่แปด ข้อสิบสาม ด้วยถ้อยคำว่า
“ถึงสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ”

มีข้อเท็จจริงสี่ประการที่มี “ความเกี่ยวข้อง” โดยตรงกับดาเนียลบทที่แปด ซึ่งข้าพเจ้าตั้งใจจะกล่าวถึง
ประการหนึ่งคือ นิมิตแห่งแม่น้ำโลได้รับการระบุว่าเป็นคำพยากรณ์สำหรับวาระสุดท้าย
และยังเป็นสัญลักษณ์ของ “ความรู้” แห่งพระธรรมดาเนียลซึ่งได้ถูก “เปิดผนึก” ณ “กาลอวสาน” ในปี 1798.

“มีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาพระวาระของพระเจ้าให้ใกล้ชิดยิ่งกว่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
หนังสือดาเนียลและวิวรณ์สมควรได้รับความเอาใจใส่มากกว่าที่เคยเป็นมาในประวัติแห่งงานของเรา
ในบางประเด็นเกี่ยวกับอำนาจแห่งโรมและสันตะปาปา เราอาจมีสิ่งที่จะกล่าวน้อยลง แต่เราควรเรียกความ
สนใจไปยังสิ่งที่บรรดาผู้เผยพระวาระและอัครทูตได้เขียนไว้ภายใต้การดูแลของพระวิญญาณของพระเจ้า
พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงกำหนดจิตดวงสิ่งทั้งปวงไว้
ทั้งในการประทานคำพยากรณ์และในเหตุการณ์ทั้งหลายที่พรรณนาไว้ เพื่อสอนว่า
ตัวแทนมนุษย์จะต้องถูกกันให้อยู่นอกสายตา ซ่อนไว้ในพระคริสต์
และองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์กับพระบัญญัติของพระองค์จะต้องได้รับการเทิดทูน.”

“จงอ่านพระธรรมดาเนียล

จงรำลึกขึ้นที่ละประเด็นถึงประวัติศาสตร์ของบรรดาราชอาณาจักรที่ทรงสำแดงไว้ ณ ที่นั้น
จงมองดูนักการเมือง สภาที่ปรึกษา กองทัพอันทรงอำนาจ
และจงเห็นว่าพระเจ้าทรงกระทำอย่างไรเพื่อลดทอนความเย่อหยิ่งของมนุษย์
และวางเกียรติศักดิ์ของมนุษย์ลงในธุลีดิน มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่งใหญ่
ในภาพนิมิตของผู้เผยพระวาระ ทรงปรากฏให้เห็นว่าพระองค์ทรงโค่นล้มผู้ปกครองผู้ทรงอำนาจคนหนึ่ง
และทรงสถาปนาอีกคนหนึ่งขึ้น พระองค์ทรงสรรเสริญพระองค์ว่าเป็นองค์มหาราชแห่งเอกภพ
ผู้กำลังจะทรงสถาปนาราชอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์—ผู้ทรงชราอยู่แต่ดีกดาบรรพ์
พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ บ่อเกิดแห่งสติปัญญาทั้งสิ้น ผู้ทรงครอบครองปัจจุบัน ผู้ทรงสำแดงอนาคต
จงอ่านและจงเข้าใจว่า มนุษย์นั้นยากไร้เพียงใด เพราะบางเพียงใด ชั่วคราวเพียงใด ผิดพลาดเพียงใด
มีความผิดเพียงใด เมื่อเขายกจิตวิญญาณของตนขึ้นสู่ความมั่งคั่ง”

“พระวิญญาณบริสุทธิ์โดยทางอิสยาห์ทรงชี้เราไปยังพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
ให้เป็นเป้าหมายสำคัญแห่งความสนใจ—ไปยังพระเจ้าตามที่ทรงสำแดงในพระคริสต์
‘เพราะมีเด็กคนหนึ่งบังเกิดแก่เรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานแก่เรา
และการปกครองจะอยู่บนพระอังสางของท่าน และนามของท่านจะถูก خوانว่า มหัสจรรย์ ที่ปรึกษา
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช’ [Isaiah 9:6].

“ความสว่างที่ดาเนียลได้รับโดยตรงจากพระเจ้าได้ประทอนไว้โดยเฉพาะสำหรับยุคสุดท้ายเหล่านี้
นิมิตที่เขาเห็น ณ ริมฝั่งแม่น้ำอูไลและฮิตเดเคล ซึ่งเป็นแม่น้ำใหญ่แห่งชินาร์
บัดนี้กำลังอยู่ในกระบวนการสำเร็จ และบรรดาเหตุการณ์ทั้งปวงที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้
ในไม่ช้าจะบังเกิดขึ้นครบถ้วน”

“จงพิจารณาสภาพการณ์ของชนชาติยิวในเวลาทีคำพยากรณ์ของดาเนียลได้ถูกประทอนให้
ชนอิสราเอลอยู่ในสภาพการเป็นเชลย พระวิหารถูกทำลาย และการปรนนิบัติในพระวิหารถูกระงับ
ศาสนาของพวกเขาที่มีศูนย์กลางอยู่ที่พิธีการแห่งระบบการถวายสัตวบูชา
พวกเขาได้ถือว่ารูปแบบภายนอกเป็นสิ่งสำคัญที่สุด
ขณะที่ได้สูญเสียจิตวิญญาณแห่งการนมัสการที่แท้จริงไป
พิธีนมัสการของพวกเขาถูกทำให้เสื่อมทรามด้วยธรรมเนียมและการปฏิบัติของลัทธินอกศาสนา
และในการประกอบพิธีถวายสัตวบูชานั้น พวกเขาไม่ได้มองพินเงาไปสู่สารัตถะ พวกเขาไม่ได้ discern
พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาอันแท้จริงเพื่อบาปของมนุษย์
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำเพื่อนำประชาชนไปสู่การเป็นเชลย และทรงระงับพิธีปรนนิบัติในพระวิหาร
เพื่อว่าพิธีการภายนอกจะมีได้กลายเป็นผลรวมทั้งหมดแห่งศาสนาของพวกเขา
หลักการและการปฏิบัติของพวกเขาจะต้องได้รับการชำระให้พ้นจากลัทธินอกศาสนา
การปรนนิบัติตามพิธีกรรมได้ยุติลงเพื่อว่าการปรนนิบัติด้วยใจจะได้รับการฟื้นฟู
พระสิริภายนอกถูกนำออกไปเพื่อว่าสิ่งฝ่ายจิตวิญญาณจะได้รับการสำแดง”

“ในแผ่นดินแห่งการเป็นเชลยของพวกเขา เมื่อประชาชนหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการกลับใจ
พระองค์ได้ทรงสำแดงพระองค์เองแก่พวกเขา
พวกเขาปราศจากสิ่งที่เป็นภาพแทนภายนอกแห่งการประทับอยู่ของพระองค์
แต่ลำแสงอันเจิดจ้าแห่งดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมได้ส่องเข้าสู่ความคิดและจิตใจของพวกเขา
เมื่อพวกเขาร้องทูลต่อพระเจ้าในความถ่อมตนและความทุกข์ยาก นิมิตต่าง ๆ
ได้ทรงประทอนแก่บรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์
ซึ่งได้เปิดเผยเหตุการณ์แห่งอนาคต—การล้มล้างผู้กดขี่ประชากรของพระเจ้า การเสด็จมาของพระผู้ไถ่
และการสถาปนาอาณาจักรนิรันดร์” Manuscript Releases, เล่ม 16, 333–335.

“ข้อเท็จจริง” ที่ว่านิมิตแห่งแม่น้ำอูไลได้ถูกประทอนไว้สำหรับวาระสุดท้าย ย่อมเรียกร้องให้นักศึกษาคำพยากรณ์
พยายามทำความเข้าใจสิ่งที่มีนิตนั้น ได้บอกล่วงหน้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ถูกแทนไว้ในนิตนั้น
“เรื่องราว” เชิงพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับนิมิตแห่งแม่น้ำอูไล ได้ถูก “หล่อหลอม” โดย “พระวิญญาณบริสุทธิ์”
“ทั้งในการประทอนคำพยากรณ์ และในเหตุการณ์ที่ถูกพรรณนาไว้”
สิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้เผยพระวจนะเมื่อเขาได้รับนิมิต ตลอดจนเหตุการณ์เชิงพยากรณ์ที่ผู้เผยพระวจนะได้ระบุไว้
จะต้องได้รับการศึกษา
โดยตระหนักว่าทั้งสองสิ่งนี้ล้วนเป็นภาพแทนเชิงพยากรณ์ของสิ่งที่จะสำเร็จในวาระสุดท้าย
ข้อความก่อนหน้านี้ย้ำว่า เราควรตระหนักว่าดาเนียลอยู่ในสภาพเชลยแห่ง “เจ็ดกาลเวลา”

ดาเนียลเป็นตัวแทนของผู้ที่ตระหนักถึงการเป็นเชลยของตนเมื่อสิ้นสุดสามวันครึ่งในวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด
แล้วจึงหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการกลับใจ กระทำให้คำอธิษฐานในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหกสำเร็จ
แยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งเลวทราม แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงกระทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จในการรวบรวม
บรรดาผู้ที่ถูกกระจัดกระจายไป เมื่อพระองค์ทรงสำแดงพระองค์เองแก่พวกเขา ดังนั้น
“จุดมุ่งหมายสำคัญที่สุดแห่งความสนใจ” ของพวกเขาจึงคือ “พระเจ้า ดังที่ทรงสำแดงไว้ในพระคริสต์”

“สาระ” ของนิมิตแห่งแม่น้ำอูไล และวิธีที่นิมิตนั้นมีสวนต่อ “โครงสร้าง”
ของข่าวสารพยากรณ์ซึ่งพระคริสต์ได้ทรง “ออกแบบ” ไว้ นั้น เป็น “ข้อเท็จจริง”

ประการแรกที่เราได้พิจารณาโดยสังเขป และข้อความที่ยกมาข้างนั้นชี้ให้เห็นว่า เป้าหมายสำคัญที่สุดของเราควรเป็นการสำแดงของพระเจ้า ดังที่ “สำแดงในพระคริสต์” ในพระธรรมดาเนียลบทที่แปด พระคริสต์มิได้ทรงถูกนำเสนออย่างทีอียาห์ได้นำเสนอ เมื่ออียาห์ระบุว่า “พระนามของพระองค์จะเรียกว่า มห้ศจรรย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช” ในพระธรรมดาเนียลบทที่แปด พระเจ้าทรงสำแดงในพระคริสต์ในฐานะ Palmoni ซึ่งหมายถึง ผู้ทรงนับอันมห้ศจรรย หรือผู้ทรงนับความลึกลับทั้งหลาย

“ข้อเท็จจริง” นั้นเรียกร้องให้สืบค้นหา “น้ำหนักความหมาย” ของพระนาม “Palmoni” คืออะไร ควบคู่ไปกับการพิจารณาว่าพระนามนั้นมีส่วนเกี่ยวพันต่อ “โครงสร้าง” และ “แบบแผน” ของคำพยากรณ์อย่างไร “ข้อเท็จจริง” ประการที่สามในพระธรรมดาเนียลบทที่แปด ซึ่งควรได้รับการตระหนัก คือ ในบทนั้นเองที่เสาหลักทางหลักคำสอนอันเป็นศูนย์กลางของขบวนการมิลเลอร์ไรต์ได้ถูกสำแดงไว้ วัตถุประสงค์ที่เจิดจ้าที่สุดของมิลเลอร์ไรต์ได้ในข้อสืบสืบ และเราควรแสวงหาความเข้าใจถึง “น้ำหนักความหมาย” ที่ “ข้อเท็จจริง” นั้นมีต่อภาพนิมิตแห่งแม่น้ำอูไล ซึ่งบัดนี้กำลังอยู่ในกระบวนการสำเร็จตามนั้น ๑

ในความฝันของมิลเลอร์ เมื่อหีบถูกวางไว้บนโต๊ะกลางห้องของเขา หีบนั้นก็ส่องแสงด้วยความสว่างดุจดวงอาทิตย์ แต่ในวาระสุดท้าย หีบนั้นมีขนาดใหญ่กว่าและส่องแสงสว่างมากกว่าหีบเก่าของเมื่อครั้งที่ถูกวางไว้บนโต๊ะของมิลเลอร์ ะไรในนิมิตแห่งแม่น้ำอูไล ซึ่งรวมเอาเสาหลักสำคัญยิ่งของขบวนการมิลเลอร์ไรต์ไว้ด้วยนั้น ที่ทำให้ความสว่างของหลักคำสอนนั้นเพิ่มขึ้นหีบเก่าในวาระสุดท้าย? ะไรคือสิ่งที่ถูกเปิดเผยในวาระสุดท้ายซึ่งมิได้ถูกเปิดเผยในเวลาแห่งที่สุดปลายในปี 1798? “เหตุการณ์ต่าง ๆ” แห่งนิมิตของแม่น้ำอูไลซึ่งซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า “บัดนี้กำลังอยู่ในกระบวนการแห่งการสำเร็จให้ครบถ้วน” นั้นคืออะไร?

หากเรานำข้อเท็จจริงสามประการแรกเหล่านี้มาพิจารณาร่วมกันอย่างตรงไปตรงมา (นิมิตแห่งอูไล, พระคริสต์ผู้ทรงสำแดงในฐานะพัลโมนี และเสาหลักคำสอนศูนย์กลาง) เราควรเต็มใจยอมรับข้อสมมุติฐานง่าย ๆ ประการหนึ่ง ซึ่งจะส่งผลต่อการศึกษาของเราเกี่ยวกับนิมิตแห่งแม่น้ำอูไล ข้อเท็จจริงเหล่านี้เมื่อรวมกันแล้วทำให้ผู้ที่ปรารถนาจะมองเห็นเข้าใจว่า ข่าวสารซึ่งถูกค้ำออกในปี 1798 เป็นข่าวสารที่ “แขวนอยู่บนเวลา” หากปราศจากองค์ประกอบแห่งคำพยากรณ์เชิงเวลาที่บอกล่วงหน้าแล้ว ข่าวสารของมิลเลอร์ก็คงจะไม่เกิดขึ้นเลย

“ข้อเท็จจริง” ประการที่สี่ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับบทนี้ คือพวกมิลเลอร์ไรต์ได้นำเสนอข่าวสารที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของเวลาเชิงพยากรณ์ เพื่อเน้นย้ำข้อเท็จจริงนี้ พระเจ้าได้ทรงสำแดงในพระคริสต์ ในข้อสืบสามและสืบสี่ ในฐานะพระผู้ทรงนับอันมห้ศจรรย (Palmoni) แนวคิดที่ว่าภาพนิมิตนั้นมีเพียงการระบุนวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ว่าเป็นบทสรุปของสองพันสามร้อยวันแห่งข้อสืบสี่เท่านั้น ย่อมเป็นการลดทอนการสำแดงของพระเจ้าผู้ทรงสำแดงผ่านทางพระคริสต์ในฐานะ Palmoni.

นักเทววิทยาแห่งแอ็ดเวนติสมีได้พากเพียรอย่างยิ่งที่จะฝักฝักความสำคัญของคำถามในข้อสืบสามของดาเนียล บทที่แปด เพื่อปรุงแต่งรสชาติในสำหรับแห่งนิยายปรัมปราของตน ซึ่งพวกเขาได้ตั้งใจไว้ว่าจะทำให้บรรดาผู้ใดการศึกษาซึ่งมีหุคัน ไม่ต้องใส่ใจต่อความจริงทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเสาหลักศูนย์กลางของแอ็ดเวนติสมี.

“พระคัมภีร์ข้อซึ่งเหนือกว่าข้ออื่นทั้งปวง ได้เป็นทั้งรากฐานและเสาหลักสำคัญแห่งความเชื่อของขบวนการแอ็ดเวนติสท์ คือถ้อยแถลงที่ว่า ‘อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานนมัสการจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์’ [Daniel 8:14.]

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นที่คุ้นเคยแก่บรรดาผู้เชื่อทั้งหลายในการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในไม่ช้า โดยริมฝีปากของคนนับพัน คำพยากรณ์ข้อนี้ถูกกล่าวว่าเป็นคำขวัญแห่งความเชื่อของพวกเขา ทุกคนรู้สึกถึงความคาดหมายอันสูงส่งที่สุดและความหวังอันเป็นที่ทะนุถนอมที่สุดของตนขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ทั้งหลายที่ได้ถูกพยากรณ์ไว้ในนั้น ได้มีการแสดงให้เห็นว่า วันซึ่งพยากรณ์เหล่านี้จะสิ้นสุดลงในฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1844 เช่นเดียวกับคริสเตียนโลกโดยทั่วไป ในเวลานั้นชาวแอ๊ดเวนตีสถือว่าโลก หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของโลก คือสถานนมัสการ พวกเขาเข้าใจว่าการชำระสถานนมัสการให้บริสุทธิ์คือการชำระโลกให้บริสุทธิ์ด้วยไฟแห่งวันยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้าย และว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นในการเสด็จมาครั้งที่สอง ดังนั้นจึงได้ข้อสรุปว่า พระคริสต์จะเสด็จกลับมายังโลกในปี ค.ศ. 1844."

"แต่เวลาที่ทรงกำหนดไว้ นั้นได้ล่วงพ้นไปแล้ว และองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงปรากฏ พระผู้เชื่อทั้งหลายทราบว่าจะระงับของพระเจ้ายอมไม่อาจผิดพลาดได้ การตีความคำพยากรณ์ของพวกเขาจะต้องมีข้อบกพร่อง; แต่ความผิดพลาดอยู่ที่ใดเล่า? หลายคนได้ตัดปัญหาอันยุ่งยากนั้นอย่างหุนหันพลันแล่น ด้วยการปฏิเสธว่า 2300 วันสิ้นสุดลงในปี 1844 ไม่อาจให้เหตุผลใดสำหรับเรื่องนี้ได้ นอกจากว่าพระคริสต์มิได้เสด็จมาในเวลาที่พวกเขาคาดหมาย พระองค์ พวกเขาให้เหตุผลว่า หากวันแห่งคำพยากรณ์สิ้นสุดลงในปี 1844 แล้ว พระคริสต์ก็ควรจะเสด็จกลับมาเพื่อชำระสถานนมัสการให้สะอาด โดยการชำระโลกให้บริสุทธิ์ด้วยไฟ; และเนื่องจากพระองค์มิได้เสด็จมา วันเหล่านั้นจึงไม่อาจสิ้นสุดลงได้"

"การยอมรับข้อสรุปนี้ย่อมเป็นการละทิ้งการคำนวณระยะเวลาซึ่งพยากรณ์ตามที่เคยยึดถือมา เดิมได้พบว่า 2300 วันเริ่มต้นขึ้นเมื่อพระราชกฤษฎีกาของอารทาเซอร์ซีสเกี่ยวกับการฟื้นฟูและการก่อสร้างกรุงเยรูซาเล็มมีผลบังคับใช้ ในฤดูใบไม้ร่วง ปี 457 ก่อน ค.ศ. เมื่อนำจุดนี้เป็นจุดเริ่มต้น ก็ปรากฏความสอดคล้องอย่างสมบูรณ์ในการประยุกต์เหตุการณ์ทั้งปวงที่พยากรณ์ไว้ในคำอธิบายของช่วงเวลาในดาเนียล 9:25-27 ทหสิบเก้าสัปดาห์ คือ 483 ปีแรกของ 2300 ปี จะยาวไปถึงพระเมสสิยาห์ ผู้ทรงได้รับการเจิม และการรับบัพติศมาของพระคริสต์กับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ใน ค.ศ. 27 ก็สำเร็จตรงตามข้อกำหนดนั้นอย่างแม่นยำ ในท่ามกลางสัปดาห์ที่เจ็ดสิบนั้น พระเมสสิยาห์จะทรงถูกตัดขาด สามปีครึ่งหลังจากการรับบัพติศมาของพระองค์ พระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน ในฤดูใบไม้ผลิ ค.ศ. 31 เจ็ดสิบสัปดาห์ หรือ 490 ปีนั้น กำหนดไว้โดยเฉพาะสำหรับพวกยิว เมื่อสิ้นสุดระยะเวลานี้ ชาตินั้นได้ประหัตประหารปฏิเสธพระคริสต์ของตนด้วยการข่มเหงเหล่าสาวกของพระองค์ และพวกอัครทูตก็หันไปหาคนต่างชาติ ใน ค.ศ. 34 เมื่อครบ 490 ปีแรกของ 2300 ปีแล้ว ก็ยังเหลืออีก 1810 ปี จาก ค.ศ. 34 อีก 1810 ปีย่อมทอดไปถึงปี 1844 'แล้ว' ทูตสวรรค์กล่าวว่า 'สถานนมัสการจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์' ข้อกำหนดทั้งปวงก่อนหน้านี้ของคำพยากรณ์ได้สำเร็จลงอย่างปราศจากข้อกังขา ณ เวลาที่กำหนด ด้วยการคำนวณนี้ ทุกสิ่งก็ชัดเจนและสอดคล้องกัน เว้นแต่ยังไม่เห็นว่ามิเหตุการณ์ใดซึ่งสอดคล้องกับการชำระสถานนมัสการให้บริสุทธิ์ได้เกิดขึ้นในปี 1844 การปฏิเสธว่าบรรดาวันเหล่านั้นสิ้นสุดลงในเวลานั้น ย่อมทำให้ประเด็นทั้งหมดตกอยู่ในความสับสน และเป็นการละทิ้งจุดยืนซึ่งได้รับการสถาปนาไว้แล้วโดยความสำเร็จอันชัดแจ้งของคำพยากรณ์"

"แต่พระเจ้าได้ทรงนำประชากรของพระองค์ในการเคลื่อนไหวแห่งการเสด็จมาครั้งยิ่งใหญ่ใน ฤทธานุภาพและพระสิริของพระองค์ได้ทรงอยู่กับงานนั้น และพระองค์จะไม่ทรงยอมให้มันจบลงด้วยความมิดมนและความผิดหวัง จนถูกตำหนิว่าเป็นความตื่นเต็นที่ผิดพลาดและคลั่งศาสนา พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้พระวาระของพระองค์ตกอยู่ท่ามกลางความสงสัยและความไม่แน่นอน แม้ว่าหลายคนจะละทิ้งการคำนวณช่วงเวลาซึ่งพยากรณ์ตามที่ตนเคยยึดถือ"

และปฏิเสธความถูกต้องของการเคลื่อนไหวที่ตั้งอยู่บนสิ่งนั้น แต่อีกหลายคนไม่เต็มใจจะละทิ้งหลักแห่งความเชื่อและประสบการณ์ที่ได้รับการคำนวณโดยพระคัมภีร์และโดยพยานของพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเขาเชื่อว่าตนได้ยึดหลักการตีความที่ถูกต้องในการศึกษาคำพยากรณ์ทั้งหลาย และเป็นหน้าที่ของตนที่จะยึดมั่นในความจริงที่ได้รับมาแล้ว และดำเนินตามแนวทางเดิมของการค้นคว้าพระคัมภีร์ต่อไป ด้วยการอธิษฐานอย่างจริงจัง พวกเขาได้ทบทวนจุดยืนของตน และศึกษาพระคัมภีร์เพื่อค้นหาความผิดพลาดของตน เมื่อพวกเขามองไม่เห็นข้อผิดพลาดใดในการคำนวณช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ของตน พวกเขาจึงถูกนำไปพิจารณาเรื่องสถานนมัสการให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น” The Great Controversy, 409, 410.

เราได้รับแจ้งจากซิสเตอร์ไวท์ ในข้อความตอนเดียวกันที่มีการระบุถึงนิมิตแห่งแม่น้ำอูโล ว่า “มีความจำเป็นต้องศึกษาพระวาระของพระเจ้าให้ใกล้ชิดยิ่งกว่านี้มาก” เหล่านักเทววิทยาจะเสนอว่าเรื่อง “ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์” ในข้อความก่อนหน้านั้นจาก The Great Controversy นั้น หมายความว่าช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่ซิสเตอร์ไวท์จำกัดข้ออธิบายของตนไว้ นั้น คือคำพยากรณ์ห้าประการที่แสดงอยู่ในคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปี ท้ายที่สุดแล้ว พวกเขาอ้างว่า ในข้อความนั้นมีการกล่าวถึงคำพยากรณ์สี่ประการโดยเฉพาะ แต่การ “ศึกษาที่ใกล้ชิดยิ่งกว่านี้มาก” ในเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า คำว่า “ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์” ในรูปพหูพจน์ในงานเขียนของซิสเตอร์ไวท์ แท้จริงแล้วหมายถึงคำพยากรณ์สองประการที่ต้องสำเร็จลงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844.

มีคำพยากรณ์ด้านเวลาที่เฉพาะเจาะจงห้าประการซึ่งกาเบรียลได้ชี้แจงแก่ดาเนียล และเป็นส่วนหนึ่งของช่วงเวลาสองพันสามร้อยปี ประการแรกระบุถึงสี่สิบเก้าปี เมื่อ “ถนนและกำแพงจะถูกสร้างขึ้นในยามยากลำบาก” ประการที่สองคือพิธีบัพติศมาของพระคริสต์หลังจากสี่ร้อยแปดสิบสามปีนับจากจุดเริ่มต้นในปี 457 ก่อน ค.ศ. ประการที่สามคือการตรึงกางเขนของพระองค์ ประการที่สี่ระบุเวลาที่ชาวประเสริฐจะไปถึงบรรดาคนต่างชาติ เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสี่ร้อยเก้าสิบปีซึ่งได้ถูกแยกไว้เป็นพิเศษสำหรับชนชาติยิว และคำพยากรณ์ด้านเวลา ประการที่ห้า และเป็นเพียงประการที่ห้าเท่านั้น ได้สิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 คำพยากรณ์ด้านเวลาสี่ประการก่อนหน้านั้นได้สิ้นสุดลงนานก่อนปี 1844 ดังนั้น เมื่อซิสเตอร์ไวท์ใช้ถ้อยคำว่า “ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์” ในรูปพหูพจน์ ซึ่งจะสิ้นสุดลงในปี 1844 แท้จริงแล้วเธอหมายถึงอะไร?

เมื่อกล่าวถึงความผิดหวังครั้งแรกของพวกมิลเลอไรต์ นางได้ชี้ให้เห็นคำตอบของคำถามนั้น:

“ข้าพเจ้าเห็นประชากรของพระเจ้าชื่นชมยินดีด้วยความคาดหวัง เผื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน แต่พระเจ้าทรงประสงค์จะทดสอบพวกเขา พระหัตถ์ของพระองค์ทรงปิดบังความผิดพลาดประการหนึ่งในการคำนวณช่วงเวลาตามคำพยากรณ์ไว้ บรรดาผู้ที่เผื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของตนมิได้ค้นพบความผิดพลาดนั้น และแม้แต่นักปราชญ์ที่มีความรู้มากที่สุดซึ่งคัดค้านเรื่องเวลาก็มิได้มองเห็นเช่นกัน พระเจ้าทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ประสบกับความผิดหวัง เวลานั้นได้ผ่านพ้นไป และบรรดาผู้ที่เคยเผื่อคอยพระผู้ช่วยให้รอดของตนด้วยความคาดหวังอันเปี่ยมด้วยความยินดีก็เศร้าโศกและหัวใจ ขณะที่ผู้ซึ่งมิได้รับการเสด็จมาของพระเยซู แต่รับข่าวสารนั้นไว้ด้วยความหวาดกลัว กลับพอใจที่พระองค์มิได้เสด็จมาในเวลาที่คาดหวัง การปฏิญาณตนแห่งความเชื่อของพวกเขามิได้ส่งผลต่อจิตใจและชำระชีวิตให้บริสุทธิ์ การที่เวลานั้นผ่านพ้นไปได้รับการจัดเตรียมไว้อย่างเหมาะสมยิ่งเพื่อเปิดเผยจิตใจเช่นนั้น พวกเขาเป็นกลุ่มแรกที่หันกลับและเยาะเย้ยบรรดาผู้โศกเศร้าและผิดหวังซึ่งรับการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดของตนอย่างแท้จริง ข้าพเจ้าเห็นพระปัญญาของพระเจ้าในการทดสอบประชากรของพระองค์และทรงประทานบทพิสูจน์อันหยั่งลึกแก่พวกเขา เพื่อทรงค้นให้พบผู้ที่จะรอดตัวและหันหลังกลับในโมงยามแห่งการทดลอง”

“พระเยซูและบริวารแห่งสวรรค์ทั้งสิ้นทอดพระเนตรผู้ที่เฝ้าคอยด้วยความคาดหวังอันหวานชื่นที่จะได้เห็นพระองค์ผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาทั้งหลายรัก ด้วยความเห็นอกเห็นใจและความรัก ทูตสวรรค์ทั้งหลายลอยอยู่รอบพวกเขา เพื่อคำจูนพวกเขาในโมงยามแห่งการทดลองของเขา ส่วนบรรดาผู้ที่ละเลยไม่ยอมรับข่าวสารจากสวรรค์นั้น ก็ถูกปล่อยไว้ในความมืด และพระพิโรธของพระเจ้าก็ถูกขึ้นต่อพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ยอมรับความสว่างซึ่งพระองค์ได้ทรงส่งมาจากสวรรค์แก่พวกเขา ผู้สัสดีชื่อเหล่านั้นซึ่งต้องผิดหวัง และไม่อาจเข้าใจได้ว่าเหตุใดองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาจึงยังไม่เสด็จมา มิได้ถูกปล่อยไว้ในความมืด อีกครั้งหนึ่งพวกเขาถูกนำให้กลับไปสู่พระคัมภีร์ของตน เพื่อค้นคว้าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกยกออกจากตัวเลขทั้งหลาย และความผิดพลาดนั้นก็ได้รับการอธิบาย พวกเขาเห็นว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์นั้นยาวไปถึงปี 1844 และหลักฐานเดียวกันซึ่งพวกเขาได้นำเสนอเพื่อแสดงว่าช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์สิ้นสุดลงในปี 1843 ก็พิสูจน์ว่าช่วงเวลาดังกล่าวจะสิ้นสุดลงในปี 1844” Early Writings, 235–237.

“ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์” คือ “ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์” ที่ “สิ้นสุดลงในปี 1844” ซึ่งในระยะแรกชาวมิลเลอไรต์เชื่อกันว่าสิ้นสุดลงในปี 1843 “ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์” ที่สิ้นสุดลงในปี 1844 นั้นมีอยู่สามช่วง และทั้งสามช่วงถูกแสดงไว้บนตารางของฮาบากุก หนึ่งในสามช่วงนั้นเพียง “แต่ต้อง” ปี 1844 และอีกสองช่วงสิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ระยะเวลาหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันสิ้นสุดลงในวันแรกที่สุดของปี 1844 เมื่อความผิดหวังครั้งแรกของชาวมิลเลอไรต์มาถึง และเวลาแห่งการคอยซ้าทั้งในฮาบากุกบทที่สอง และในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนในมัทธิวบทที่ยี่สิบห้า ก็ได้เริ่มต้นขึ้น।

สองพันสามร้อยวันแห่งดาเนียลบทที่แปด ข้อสิบสี่ ไปสิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และสองพันห้าร้อยยี่สิบปีแห่ง “เจ็ดวาระ” ที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายใต้ของยูดาห์ก็สิ้นสุดลง ณ ที่นั้นด้วยเช่นกัน บิลโมนีทรงสำแดงพระองค์เองว่าเป็นผู้ทรงนับอันอัศจรรย์ในข้อสิบสามของดาเนียลบทที่แปด และ “โครงสร้าง” และ “แบบแผน” เชิงพยากรณ์ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ต่อจากนั้น รวมถึงคำพยากรณ์เรื่องเวลาที่เชื่อมโยงกันอย่างน้อยสิบประการ

เราจะเริ่มพิจารณาความจริงเหล่านี้ต่อไปโดยละเอียดมากขึ้นในบทความถัดไป

“พระคริสต์ได้ประทานบทเรียนแก่โลก ซึ่งควรถูกจารึกไว้ในจิตใจและวิญญาณ ‘นี่แหละคือชีวิตนิรันดร์’ พระองค์ตรัสว่า ‘คือให้เขาทั้งหลายรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ whom thou hast sent.’ แต่ซาตานกระทำการในความคิดของมนุษย์ โดยกล่าวว่า จงกระทำสิ่งนี้หรือการนั้น แล้วเจ้าทั้งหลายจะเป็นดวงพระเจ้า โดยเหตุผลอันหลอกลวง มันได้ชักนำอาดัมและเอวาให้สงสัยพระวาทะของพระเจ้า และนำทฤษฎีหนึ่งมาแทนที่ ซึ่งนำไปสู่การล่วงละเมิดและการไม่เชื่อฟัง และการใช้วาทศิลบ่อนแปรพราวของมัน ในวันนี้ก็กระทำเช่นเดียวกับที่มันได้กระทำในเอเดน เมื่อพระคริสต์เสด็จมายังโลกของเรา พระองค์ทรงเลือกชาวประมงผู้ต่ำต้อยให้เป็นรากฐานแห่งคริสตจักรของพระองค์ พระองค์ทรงพยายามอธิบายแก่สาวกเหล่านี้ถึงธรรมชาติแห่งอาณาจักรและพันธกิจของพระองค์ แต่ความเข้าใจอันจำกัดของพวกเขาได้เป็นข้อจำกัดต่อพระองค์ พวกเขาได้รับคำสอนของธรรมาจารย์และพวกฟาริสีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น สิ่งที่พวกเขาเชื่อเป็นอันมากจึงไม่เป็นความจริง และแม้ว่าพระคริสต์ทรงมีหลายสิ่งที่จะตรัสแก่พวกเขา พวกเขาก็ไม่สามารถรับฟังได้มากนักจากสิ่งที่พระองค์ทรงปรารถนาจะทรงสื่อสาร”

“พระคริสต์ทรงเห็นว่าผู้นับถือศาสนาในยุคนี้เต็มไปด้วยความเห็นอันผิดพลาด จนไม่มีที่ว่างในความคิดจิตใจของพวกเขาสำหรับความจริง ด้วยการศึกษาก็ได้ให้ไป บรรดาครูได้นำเอาทัศนะของบรรดาผู้ประพันธ์ที่ไม่เชื่อพระเจ้ามาปะปนเข้าไว้ด้วยกัน ดังนั้นพวกเขาจึงได้หว่านข้าวละมานลงในจิตใจของเยาวชน พวกเขาเปล่งถ้อยคำแห่งความคิดเห็นที่ไม่ควรถูกนำเสนอแก่ทั้งหนุ่มสาวหรือคนชรา โดยไม่เคยคำนึงเลยว่าตนกำลังหว่านเมล็ดพันธุ์ชนิดใด หรือจะต้องเก็บเกี่ยวผลผลิตเช่นไรอันเป็นผลลัพธ์จากสิ่งนั้น” Review and Herald, July 3, 1900.